

sygn. akt VI Gz 182/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie : SSO Beata Hass-Kloc (spr)

SSO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : Gminnej (...)w K.

przeciwko : J. W.

o zapłatę kwoty 14.564,08 złotych

w przedmiocie zażalenia pozwanego na Postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 08 kwietnia 2016r , sygn. akt V GC 306/15

postanawia :

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od pozwanego J. W. na rzecz powoda Gminnej (...) w K. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 08 kwietnia 2016r , sygn. akt V GC 306/15 umorzono postępowanie (pkt I) i zwrócono powodowi kwotę 364,50 zł tytułem połowy opłaty sądowej od pozwu (pkt II).

W pisemnym uzasadnieniu powyższego Sąd Rejonowy podał ,że dniu 8 kwietnia 2016 r. na rozprawie powód Gminna (...) w K. i pozwany J. W. zawarli ugodę. Strony zgodnie oświadczyły, iż ugodą w całości zaspokaja roszczenie powoda objęte pozwem w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznając, iż zawarcie ugody było dopuszczalne, gdyż jej treść nie była niezgodna z prawem lub zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierzała do obejścia prawa, Sąd ten na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., w zw. z art. 10 k.p.c. umorzył postępowanie, gdyż wydanie wyroku stało się zbędne.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości pozwany i zarzucając w naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 184 kpc , 223 kpc i 355 kpc poprzez przyjęcie, że zawarta ugodą nie narusza prawa lub zasad współżycia społecznego, podczas gdy – została zawarta na zapłatę wykonanych iż zobowiązania, a zatem sprzeczna z prawem. Opierając się na tym zarzucie pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt 2 w całości i zasądzenie od pozwu na rzecz pozwanego kosztów postępowania oraz kosztów postępowania zażaleniowego. Ponadto wniósł o dopuszczenie

dowodów z potwierdzeń zapłaty z dnia 2.02.2016r, 02.03.2016r, 29.01.2016r oraz kopie oświadczenia z dnia 18 kwietnia 2016 roku o uchyleniu się od skutków zawartej ugody z powodową spółdzielnią.

Pozwany zaznaczył, iż w domu ustalił, że zawarł ugodę na kwotę w znacznie wcześniej spłaconą, co potwierdzają przedłożone dowody.

W związku z tym zawarcie ugody było niezasadne.

Powód w odpowiedzi na powyższe złożył odpowiedź na zażalenie wnosząc o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważyć co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając podniesione tam zarzuty należy na wstępie podnieść, że z chwilą zawarcia przez strony ugody sądowej ze skutkiem prawnym, tzn. jeżeli sąd nie sprzeciwi się jej zawarciu, powinno zapaść postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie. Ugoda może zostać podważona, przez skuteczne wniesienie środka odwoławczego.

Uchylenie się skutków procesowych może nastąpić w toku postępowania który zawarto ugodę. Za ugruntowane uznać należy stanowisko, że oświadczenie zgody na zawarcie ugody i w konsekwencji na zakończenie procesu przez umorzenie postępowania może być – jako czynność procesowa - odwołane przyczyn uzasadnionych, aż do chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania. Odwołalność czynności procesowych jednak nie może być dowolna. Odwołujący musi wykazać następczą przyczynę odwołania swego oświadczenia procesowego.

Nie oznacza to jednak, żeby samo złożenie oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych ugody wystarcza do uwzględnienia zażalenia na postanowienie umarzające postępowanie. Strona bowiem musi wyraźnie podać przyczyny wadliwości oświadczenia, do sądu zaś należy ocena, czy przyczyny te są dostateczne dla skutecznego uchylenia się od oświadczenia woli zawartego w ugodzie (podobnie SN w postanowieniu z dnia 16.02.1968r, II CZ 129/67).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie zostały wskazane takie przyczyny, które w myśl przepisów prawa cywilnego powodowałyby nieważność ugody lub wskazywałyby na inne jej wady. Pozwany w złożonym oświadczeniu o uchyleniu się od skutków prawnych ugody wskazał jedynie, iż podstawą niniejszego jest fakt zapłaty kwoty 1500 zł, która została objęta przedmiotową ugodą sądową i wiedzy o tym po stronie powoda.

W tej sytuacji w należy zauważyć, do oświadczeń stron zawartych w ugodzie mają zastosowanie przepisy art. 82 do 88 k.c. odnoszące się do wad oświadczenia woli. Przepisy te mają w zasadzie pełne zastosowanie do oświadczeń stron ugody. Jedyne wyjątek został uregulowany w art. 918 kc w odniesieniu do błędu (por. uzasadnienie orz. SN z dnia 10.11.1999r, I CKN 205/98).

Błąd w układzie musi odnosić się do stanu faktycznego, który strony uważały za niewątpliwy. Jednak błędne wyobrażenie musi istnieć po obu stronach ugody. Błąd jednej z nich nie daje możliwości uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli. Ponadto ustawa odrębnie traktuje sytuację, w której w chwili zawarcia ugody stronie nie są znane dowody co do roszczeń będących jej przedmiotem. Późniejsze odnalezienie takich dowodów stwarza możliwość uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia jedynie wówczas, gdy ugoda została zawarta w złej wierze. Zła wiara w rozumieniu art. 918 par 2 kc to wiedza jednej ze stron o istnieniu dowodów co do których roszczenie będące przedmiotem ugody i nie ujawnienie jej drugiej stronie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy zauważyć, że strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika знаła w dniu zawierania ugody stan rozliczeń stron, skoro w piśmie przygotowawczym z dnia 05.04.2016r (k- 189) wskazywała konkretnie jakie kwoty zostały jeszcze wpłacone w dniu 29.03.2016r przez matkę pozwanego i przedkładała dowody w tym zakresie. Strona powodowa na bieżąco formułowała pisma procesowe w których wskazywała konkretne wpłaty pozwanego i przedkładając na te dowody

wpłat pozwanego. Ostatni raz uczyniła to w piśmie z dnia 04.04.2016r (k- 175) co znalazło potwierdzenie w w/w piśmie pełnomocnika pozwanego, który nigdy na żadnym etapie postępowania nie wnosił , że rozliczenia powoda są niepełne jako nieuwzględniające dodatkowych wpłat pozwanego.

Przedłożone przez pozwanego wraz z zażaleniem wpłaty pochodzą z dat 2.02.2016r, 2.03.2016r oraz 29.01.2016r i zostały dokonane jak poprzednie przez matkę skarżącego , a nie ojca pozwanego. Ponadto daty ich realizacji były przed datą wpłat na jakie pozwany powoływał się w ostatnim swoim piśmie procesowym z dnia 5.04.2016r.

W związku z tym należy podnieść, że pozwany nie wykazał, aby po obu stronach zachodziło błędne wyobrażenie o stanie faktycznym w zakresie wysokości należności uregulowanych przez pozwanego w toku procesu w momencie zawierania przedmiotowej ugody . Również nie można przyjąć, że doszło do przypadku określonego w art. 918 par 2 kc, albowiem dowody w postaci wpłat były dowodami w dyspozycji pozwanego na dzień 2 marca 2016 roku (k- 222-224) mając na uwadze datę ostatniej wpłaty i datę w/w pisma procesowego pozwanego z dnia 5 kwietnia 2016 roku.

Trudno w takich okolicznościach mówić o ukrywaniu w/w dowodów wpłat dokonanych przez pozwanego przez powoda , skoro te dowody były w jego posiadaniu i to on , jako pozwany miał wykazać w tym procesie ,że żadaną pozwem należność uregulował , a nie odwrotnie.

Poza tym z istoty ugody wynika ,że strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego pomiędzy nimi stosunku prawnego i jest ona dobrowolna. Pozwany jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, dbająca o swoje interesy, winien mieć rozeznanie w zakresie jej prowadzenia. Stawiając się do Sądu na rozprawę i znając już treść żądania pozwu winien mieć świadomość i wiedzę w zakresie wysokości należności , które na ten dzień zapłacił powodowi. Skarżący twierdzi w chwili obecnej , że taką wiedzę miał obecny na S. rozpraw ojciec pozwanego. Doświadczenie życiowe nie pozwala przyjąć , aby ojciec pozwanego nie podzielił się z tą wiedzą z pozwanym jeszcze przed rozprawą ; szczególnie mając na uwadze czas jaki upłynął od w/w dat wpłat a rozprawą.

Reasumując Sąd Okręgowy nie dopatrywał się , aby zachodziły podstawy do uznania za zasadne uchylenie się przez pozwanego od skutków prawnych ugody, a co za tym idzie zażalenie oddalił po myśli art. 385 kpc w zw. z art. 397 par 2 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego jest wynikiem oceny przez Sąd Okręgowy , że pozwany jest zobowiązany na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania zażaleniowego (art. 98 § 1 k.p.c. i 108 par k.p.c) do zwrotu na rzecz powódki poniesionych przez nią kosztów w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej określonej w § 10 ust. 2 punkt 1 w związku z § 2 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).